

De dames bewegen altijd koket

Festival a/d Werf

VK 26/5

Musical. Concept en choreografie:
Alexandra Bachzetsis. **Geluid:** Lies van
Born. 23/5, Utrecht, 8/6 Amsterdam.

Hoge benen op hoge hakken, blote ruggen in chique jurken, handen die zacht langs de rondingen van het vrouwelijke lichaam glijden. Het gordijn is rood, natuurlijk, en de jazzy klanken van pianist Duke Ellington ratelen onverstoord door.

Wanneer *Musical* van Alexandra Bachzetsis begint, waan je je meteen in de *glamour* van de klassieke musical. De taal die hier wordt 'gesproken' zit zo ingebakken in onze westerse cultuur, dat je haar meteen 'verstaat'. De gebaren en houdingen van de dames – altijd soepel en uitnodigend, met een koket, geraffineerd sausje – staan voor 'sexy' en 'typisch vrouwelijk'. De heren, in dit gezelschap zwaar in de minderheid, spelen hun rol van

gentleman gladjes perfect. De mix van muziek en dans zindert van de sensualiteit, verlangen is waar het in dit genre om draait.

Bachzetsis is een van de makers in het beeldende-kunst- en performanceprogramma van Festival a/d Werf: *'If I Can't Dance, I Don't Want To Be Part Of Your Revolution'*, genoemd naar een uitspraak van de vroeg 20ste-eeuwse anarchiste en feministe Emma Goldman. Het is een sterk conceptueel festivalonderdeel, geleid door Frédérique Bergholtz, in samenwerking met het Amsterdamse kunstcentrum De Appel.

Met een lange reeks perfect uitgekozen en aan elkaar gesmede poses uit 'de musical', presenteert Bachzetsis de stereotiepe man- en vrouwbeelden. Dat doen zij en haar acht dansers zeer overtuigend, totdat hij in het tweede deel van de voorstelling de karaoke en de videoclip erbij haalt. Dan treedt metaalmoetheid in.

Ook in deze meer eigentijdse genres heb je natuurlijk te maken met clichés en met eenzelfde gecodeerd spel van leiden en verleiden – ook al staat nu, wanneer iedereen zich om beurten helemaal mag laten gaan in een populaire love-song, zogenaamd de individuele expressie centraal. Zogenaamd, want ongegeneerd uit je dak gaan lijkt misschien persoonlijk, maar is inmiddels net zo goed een dwingend korset geworden als het verleidelijk loensen in de musical.

Het wordt allemaal keurig getoond in *Musical*, als een beschrijving die zich angstvallig verre houdt van enig sturend commentaar. Ook in de vorm weet Bachzetsis geen extra laag te bereiken, en in die zin valt er nog veel te leren van het internationale succesnummer Jérôme Bel, ook iemand die het vergrootglas op culturele codes zet. *Musical* grossiert in rake imitaties. Zeker. Maar so what?

Mirjam van der Linden